

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	
Pe un an	160 Lei
Pe jumătate de an	80 „
Pe un pătrar de an	40 „
Un număr	3 Lei.
Pentru străinătate pe un an	260 Lei.

Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.

Prețul inserțiunilor:
Pentru publicațiuni oficioase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei

Sf. Sinod No. 237/926

MIRON

Din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al eparhiei Bucureștilor Mitropolit al Ungro-Vlahiei și Patriarh al României.

Tuturor iubiților credincioși, care vor ascultă sau ceti această pastorală, Har și Pace dela milostivul Dumnezeu din ceruri; iară dela Noi părintești binecuvântări.

Contra înjurăturilor de cele Sfinte.

Mai mulți buni creștini ai unei comune din Moldova arată în o adresă trimisă Sfântului Sinod, că în acele părți s'a lătit în mod simțitor patima și uritul obicei de-a înjura și sudui de cele sfinte. Sfântul Sinod a hotărît să atragă luarea aminte a cucernicilor preoți și asupra acestei patime urite, care înjosește pe om, cerîndu-le să o combată în predicile lor către popor. Dealtă parte invită pe Preasfințiții Vlădici, să adreseze credincioșilor o pastorală de combatere a înjurăturilor.

Intru a îndeplini porunca Sfântului Sinod No. 450/923 trimitem iubitei noastre preoțimi „Pastorală” de mai jos, dispunând:

1. Să o citească frumos și răspicat poporului, când va fi adunat în număr mai mare la sf. biserică.

2. Președinții cercurilor pastorale să trateze în viitoarea campanie de propagandă această generală patimă, citindu-se pastorală Noastră în întrunirile viitoare ale cercurilor.

3. Cetirea pe înțeles, cu dicțiune, care să lege atenția ascultătorilor este o artă nu tocmai ușoară. Deaceia pastoralele arhieresti trebuie citite *înainte* de un preot cu dicțiune recunoscută și voce sonoră, care să cunoască mai întâi el însuși înțelesul; altcum nu va putea ceti așa, că să înțeleagă poporul mai puțin decât cu îndeletniciri intelectuale.

Iubiți ascultători,

Deși cu trupul nu pot fi totdeauna de față între toți credincioșii Mei, totuși cu sufletul venit-am astăzi și Eu în această parohie și în mijlocul vostru alături de un număr de preoți, cântăreți, învățatori și alți bărbați cărturari călăuziți de dorul fierbinte de a altoi și noi în cât mai mulți arbori din întinsa grădină a neamului nostru românesc câțiva surcei, câteva mlădițe nobile de povețe bune, de învățături alese și de sfaturi înțelepte și folositoare, cari să îndrumeze și îndrepteze poporul din această comună și din acest ținut pe calea întăririi și înaintării sale.

Facem aceasta, deoparte îndemnați de simțul datorinței ce o avem — ca firești luminători și conducători ai poporului — de a lucra pentru ridicarea și înălțarea poporului, fie dela orășe fie dela țară, urmând statul dat de preotul din Madian, Ietro, ginerelui său, Proorocului Moisi, când i-a zis: „Și arată-i poporului calea, pe care are să umble, și faptele cari are să le facă”. (II. Moise XVIII, 20); de altă parte suntem adânc convinși, că fără învățatură, fără curioșterea povețelor din Evanghelia lui Christos și din sf. Scriptură, fără înaintare în cultură, poporul nostru — oricâte însușiri frumoase și de toți admirate ar avea — nu va putea să nimerască așa ușor calea, ce duce la bine, ferindu-l de rele, nu va putea să-și întărească temelii existenței sale și a viitorului său și nici să-și câștige mulțumirea vremelnică și mântuirea veșnică.

Iată ce ne zice sf. Scriptură a T. V. în această privință „Cine nu vrea să învețe, cade în necazuri”. (Proverbe XVII 16), căci: „Unde-i lipsește sufletului știința, acolo nu e bine”. (Proverbe XIX, 2); iară la alt loc: „Sufletul celui cuminte câștigă știința și urechea celui înțelept caută învățatura”. (Proverbe XVIII, 15).

Deaceea — precum odinioară înțeleptul Impărat Solomon a sfătuit poporul său iubit — întocmai te sfătuește Biserica prin scrisul Înalt-preasfințitului tău părinte sufletesc patriarh Miron și pe tine popor român, zicându-ți; „Pleacă spre învățătura sufletul tău și urechile tale spre cuvintele științei“. (Prov. XXII, 12), și „Primiți învățătura mea și nu argintul, și știința mai vărtos decât aurul cel lămurit, căci mai bună este înțelepciunea decât pietrele cele de mare preț“ (Proverbe Sol. VIII, 10—11).

Auzind aceste adevăruri și convingându-vă de statornicia lor — cine dintre voi nu-și va deschide urechile sale, ca prin poarta lor să între în sufletul lui cunoștințele atât creștinești cât și de altă natură ale preoților și cărturarilor conducători? căci doară voi înșive, poporul de rând, ați statorit adevărul: că cine are cultură, „cine are carte, are parte; cine are carte, are patru ochi“; în urmare vede mai limpede lucrurile din lume; se poate deci orienta mai bine și poate câștiga mai ușor cele de lipsă pentru traiul vieții. Deaceea înțeleptul Solomon zice; „Cu știința se umplu cămărilor de toate bogățiile cele scumpe și plăcute!“ (Prov. XXIV, 4).

Dară, ca fi ieșiți din mijlocul poporului român, — cari voim a păstra și cultiva toate obiceiurile cele bune și strămoșești — știm, că acest popor toate le începe cu Dumnezeu, cu un „Doamne ajută“. Deaceea și deastădată început-am lucrarea noastră cu sfântă slujbă și cu o cuvântare bisericească, mai ales, că sfaturi, povețe și învățături zădarnice și clădite pe temelie de năsip, rămân toate acelea, care nu se întemeiază pe piatra cea tare și puternică a credinții creștinești, pe care nici porțile iadului nu sunt în stare a o birui. „Frica lui Dumnezeu este începutul înțelepciunii“, zice psalmistul David (Ps. 111—10); iară apostolul Pavel ne spune: „Să știți că iubirea lui Hristos întrece toată cunoștința“. (Efes III, 19).

Deaceea, atât Eu, ca Român bun și Patriarh creștin, cât și cei ce împlinesc poruncile mele, învățături creștinești, scoase din legea lui Christos, vrem să vă dăm și deastădată, lăsând ca pe temelie aceasta ceilalți împreună-muncitori să lucreze mai departe în acest înțeles la nobilitarea sufletului românesc.

Iubiți ascultători,

Noi toți, câți aceeaș lege strămoșească o mărturisim, câți aceeaș limbă dulce și sonoră o vorbim și aceleași datini și obiceiuri cultivăm și iubim, tormăm poporul român cu toate straturile lui: târgoveți și săteni, domni și cărturari, neguțatori și meșteșugari, țărani sau plugari. Poporul acesta — în întregimea sa luat — se

poate asemăna cu o grădină mare, ai cărei grădinari și cultivători sunt preoții, conducătorii și învățații poporului. Ca unii dintre acești îngrijitori, cărora s'a încredințat cultivarea grădinei românești, — venit-am și noi în acest colț al grădinei noastre, nu numai ca să aruncăm sămânță de flori frumoase și de plante folositoare, ci și ca să plivim din straturile ei buruenele netrebnice, ce au prins rădăcini, ca nu cumva — lățindu-se prea mult — să înădu-șe ce-i bun și de folos.

O buruiană veninoasă și urâtă, cu rădăcini foarte tari și extinse, vreau Eu să desrădăcinez și să smulg din sufletul poporului nostru prin o parte a pastoralei Mele; și anume obiceiul cel rău al înjurăturilor și sudalmelor, al blăstămurilor afurite și al cuvintelor de rușine, mai ales că Sf. Sinod, adică sfatul cel mare al tuturor vlădicilor noștri, ne-a dat poruncă a începe stărpirea urâtului obicei de-a înjura și a grăi vorbe slabe.

M'aș bucura mult atât Eu, cât și preoții cari împlinesc porunca Mea, dacă ni-ar succede a stârpi acest păcat urit.

Iubiți creștini!

Univ Și copii de școală știu cu toții, că cea mai de frunte ființă de pe pământ, coroana fapturilor, este omul. Pe acesta l-a înzestrat și înfrumusețat Dumnezeu, tocmai ca să poată fi stăpânul tuturor celor de pe pământ, cu însușiri alese și mai pre sus de toate celelalte fapte și viețuitoare. Între acestea numărăm fără îndoială la cel dintâiu loc frumoasa însușire a vorbirii, a graiului, căci numai omul are puțința de a-și arăta, descoperi, de a-și exprima prin grai viu, prin vorbe și cuvinte, cugetările și simțimintele sale, pecând celelalte viețuitoare — față de om — sunt oare-cum mute, adecă necuvântătoare.

Și oare pentru ce a dat Dumnezeu omului darul vorbirii? Ca să vorbească lucruri netrebnice și necuvincioase, ca să înjure, ca să suduie, să blesteme? De bună seamă că nu! Din potrivă, ca să folosească această însușire frumoasă a vorbirii, dupăcum se cuvine unei fapte alese, făcute după chipul și asemănarea lui Dumnezeu; și anume:

1. Ca să preamărească și laude pe Dumnezeu și sfinții Lui după cuvântul psalmistului David: „Deschide, Doamne, buzele mele și gura mea va vesti lauda ta; (Psalm 51—15) și de lauda Ta este plină gura mea și de slava Ta toată ziua“. (Ps. 71—8). „Și limba mea va spune... toate ziua lauda Ta“ (Ps. 35, 28).

2. Ca să propoveduiască adevărul, să lățească învățăturile cele bune și să dea sfaturi înțelepte semenilor săi și mai ales tinerimei.

3. Ca să apere dreptatea, tot după cuvântul proorocului David, când zice: „Gura mea va spune dreptatea Ta, toată ziua ajutorul Tău“ (Ps. 71—15).

4. Ca să predice moralul, înălțând virtuțile și pe cei virtuoși, curățind păcatele și pe cei păcătoși.

5. Ca să mângâie pe cei cuprinși de necazuri, și așa mai departe.

De-aci urmează, că cel ce folosește graiul și limba sa spre alte scopuri, scoțând din gura sa înjurături, sudalme și blestemuri, și cuvinte urâte, acela vatămă pe Dumnezeu și lucrurile Lui; acela lucrează în contra voinței lui Dumnezeu.

Unul — ca acela — după zisa sf. apostol Iacob — scoate din gura sa „foc, o lume a nedreptății... neînfrânată răutate, otravă aducătoare de moarte“ (Epistola 6, 8); adecă păcătuiește greu, arătând că este stricat și înlăuntrul său, căci sudalmele nu sunt numai dela buze, ci după cum zice evanghelistul Matei: „Din belșugul inimii vorbește gura“ (XII-34); iară la alt loc „Că din inimă izvorăsc cugetările rele,... mărturisirile mincinoase, sudalmele,... care spurcă pe om“ XV—19—20).

Dară pe lângă aceasta — cel ce înjură — mai dovedește, că nu posedă nici convenita cultură a inimii, căci omul înțelept, liniștit și cu cultură adevărată, se ferește de acest obicei urât, ca de „foc“, ca de o lepră lipicioasă, de care se molipsesc și alții. Se ferește știind, că sudalmele sunt un păcat greu.

Mărimea, spurcăciunea și hâzenia acestui păcat iese cu atât mai tare la iveală, cu cât ne gândim că înjurăturile și sudalmele sunt de cele mai multe ori îndreptate în contra chiar a lui Dumnezeu, în contra sfinților Lui, în contra îngerilor Lui, în contra bisericii întemeiate de El și a neperișoarelor învățături ale evangheliei Lui și contra sărbătorilor Lui și a lucrărilor celor sfinte ale lui Dumnezeu. Altădată sudalmele sunt îndreptate contra deaproapelui; dar în cele din urmă în mod mijlocit tot pe Dumnezeu îl lovesc, profanându-L, căci e firesc lucru, că dacă — injuri făptura — injuri și pe făcătorul, pe creatorul ei.

Este lucru foarte josnic, Iubiților creștini, când cineva are arma, cea căpătată dela binefăcătorul său, ca el însuși s'o folosească spre binele său, să se apere cu ea — o întoarce și îndreptează tocmai împotriva Aceluia, care i-a dat-o. Intocmai este cel mai urât și mai vrednic de osândă omul, carele întoarce însușirea vorbirii, ce i-a dat-o Dumnezeu spre a-l ridica peste celelalte făpturi, împotriva tocmai acelu

mai bun și mai milostiv dăruitor al său, împotriva lui Dumnezeu.

1. Carele a zidit, susține și ocârmuește cerul și pământul;

2. Carele nu numai a făcut pe om, dându-i sănătate, ci i-a pus și întreg pământul la dispoziție, cu câmpurile și hotarele sale mănoase și cu toate bunătățile lui, trimițându-i lumina și căldura cea atât de binefăcătoare, ploi mănoase, etc.

3. Carele și după neascultarea lui nu ne-a părăsit, ci ne-a iubit și iubește pe oameni întru atât, încât pe unul născut Fiul Său L-a dat jertfă, ca toți cei ce vor crede în El să nu piară, ci să se mântuiască și să aibă viață de veci;

4. Și dela carele cu un cuvânt vine toată darea cea bună și tot darul desăvârșit;

5. Și căruia, tocmai pentru toate acestea, trebuie să se plece tot genunchiul, al celor cerești și al celor pământești, etc.

Și pe acest Părinte binefăcător a-L înjura, a-L sudui, a-L huli, cum să nu fie Iubiți creștini, un păcat mare, vtednic de pedeapsă grea? Hotărît, e păcat mare și strigător la cer. De aceea și sf. Ioan Gură-de-Aur zice: „Nu-i nimica mai rău, ca sudalmele“ (Ad. Timoth. c. V.); iară sf. Părinte Ieronim: „Nu-i nimica mai înfrigorător ca sudalma, orice păcat — în asemănare cu ea — este mai mic“.

E un lucru atât de îngrozitor aceasta, încât un bărbat învățat nici nu și-a putut închipui, că omul să uite întru atâta de binefăcătorul, de părintele său, ca să-l înjure; de aceea acela atribuie diavolului vorbele spurcate ale sudalmelor, zicând că „Diavolul șade pe limba celui ce sudue și iadul se deschide sub picioarele lui“. (Alviezi, pilde 63); iar altul zice: „Că sudalma este limba diavolului“. (Cardinalul Hugo).

Culmea și-o ajunge acest urât obicei, când înjurăm deadreptul pe Dumnezeu și cele trei fețe ale Sf. Treimi. În legea veche sudalma în contra lui Dumnezeu se pedepsia cu moartea. Legiuitorul Testamentului vechiu, proorocul Moisi, dispune astfel; „Cine înjură numele Domnului, cu moarte să moară“. (III Moise XXIV-16). Astfel odată a dat Moisi poruncă aspră în contra fiului unei Izraitlene, cuprins de acest păcat, în cuvintele: „Scoate din tabără pe cel ce a suduit și să-l ucidă cu pietre obștea întreagă“ (III Moisi XXVI 14). Asemenea consideră în Testamentul nou Evanghelistul Marcu de păcat greu înjurăturile. El ne spune, că „cine înjură împotriva Duhului sfânt, nu va fi iertat în veci“ (III 29). Același lucru se vede și din cuvintele evanghelistului Mateiu, care zice: „Tot păcatul și toată hula, se va ierta oamenilor,

iară hula sau sudalma împotriva Duhului sfânt nu se va ierta" (XII 31).

Este atât de urît și disgustător a înjura și a folosi vorbe nespălate contra lui Dumnezeu, încât pe suduitorii contra lui Dumnezeu și a celor sfinte ar trebui să-i ajungă nu numai bătaia lui Dumnezeu, ci și pedeapsa legilor și a stăpânitorilor lumești.

În vechime așa și era, căci cei bătrâni erau mai religioși, decât mulți din cei de azi, cari — umblând prin țări streine — au adus acasă de pe acolo — în loc de pilde bune — adeseori obiceiuri stricate, între cari și o slăbire a fricii de Dumnezeu și de cele sfinte.

Astăzi sunt legi, care pedepsesc numai pe cei ce folosesc cuvinte vătămătoare contra domnitorilor, a regilor, a împăraților. Dar asta nu-i destul, căci după cum foarte bine observă sf. Ioan Gură de aur: „Dacă e cuviincios și de lipsă a pedepsit pe cel ce batjocorește pe domnitorul țării, de bună seamă e mai de lipsă a amenința și pe cel ce hulește pe însuși Dumnezeu", (Ad. pop. Antioh. Tom. I), pe împăratul împăraților, pe stăpânul cerului și al pământului, pe făcătorul celor văzute și nevăzute.

Un împărat german Ruppert, carele a trăit pela 1400, a iertat, a grațiat, pe toți răsvrătorii isgoniți din Țară, dându-le voie a se reîntoarce în patrie. A poruncit însă aspru, că cei ce au înjurat pe Dumnezeu, să rămâie și mai departe isgoniți în exil, căci — zicea el — „aceștia au vătămat și atăcat cea mai înaltă Majestate, pe însuși Dumnezeu, pe când ceilalți au greșit mai mult numai împotriva oamenilor“.

„Reîntorcându-se unii acasă, pot să se răsvrătească, să facă conjurație, cel mult contra mea; pe când suduitorii contra lui Dumnezeu — reîntorcându-se — se pot răsvrăti contra celor dumnezești; și în aceea țară unde oamenii se răscoală împotriva lui Dumnezeu, acolo nici tronul Domnitorului nu mai poate fi sigur, și nici fericirea poporului nu poate dura mult“.

Chiar în părțile Ardelene era la 1723 o lege adusă de stăpânirea lumească (Art. 110), care dispunea, „ca cei ce înjură de Dumnezeu și de sfinți, să fie în public pedepsiți cu pedeapsă trupească pentru întâia și a doua oară, iară a treia — oară să fie amenințați cu moartea ca și ucigașii și alți făcători de rele“. Iară Ludovic, un rege francez, a poruncit, „ca limba înjuratorilor să fie arsă cu fier încălzit“. (Hist. de St. Louis p. Joinville 120).

E păcat foarte mare a înjura cele sfinte; dar tot atât de disgustător e și a înjura, a sudui, a blestema și numai pe deaproapele sau orice făptură din lume, căci — Iubiților — nu ne trebuie ceva minte ageră și pătrunzătoare, ca să

înțelegem că atunci — când înjurăm sau blestemăm pe deaproapele — îi poftim ceva rău, și încă de multe ori îi dorim un rău foarte mare. Și oare iertat e aceasta?

Nu, Iubiților! Dimpotrivă suntem datori, să ne ajutorăm și iubim unul pe altul, căci toți suntem frați zidiți de același părinte după chipul și asemănarea lui, și nouă tuturor ne sună cea mai mare poruncă a legii lui Christos, care ne zice: „Să iubim pe Dumnezeu din tot sufletul nostru, și pe deaproapele ca pe noi înșine“. Și apoi, precum nouă nu ni-ar plăcea, — când alții ne-ar dori ca să ajungem în vre-un rău mare, — așa nici noi să nu dorim așa ceva altuia, mai ales că se poate întâmpla ca Dumnezeu, — drept pedeapsă — să întoarcă asupra noastră răul ce-l dorim noi altora, precum se întâmplă adeseori, că „cel ce sapă altuia groapă, cade însuși în ea“.

Din cele spuse până aci destul de limpede și la înțeles cred, că ați aflat cu toți ce obicei urît și spurcat, ce păcat mare, este sudalma, fie împotriva lui Dumnezeu, fie a deaproapelui.

Cu cât este mai hâd și mai urît acest învăț rău, cu atât mai multă durere simțim în sufletul nostru, când trebuie să constatăm, că în poporul român este foarte lățit acest păcat. Atât e la Români de lățită această pacoste, încât în multe locuri toți: mic și mare, bărbați și femei, sudue cu cea mai mare ușurătate și nepăsare, ba de multe ori chiar din glumă, din răs. Atât s'au dedat unii cu acest lucru, încât nici nu mai simțesc, că-i păcat.

Lucru trist este acesta, mai ales că cei ce cunoaștem și viața altor popoare, aceia știm, că numai noi Români cu frații noștri Italieni înjurăm și încă de mulțori atât de urât, încât te cuprinde mirarea, cum de nu se deschide îndată pământul, ca să înghită pe un astfel de păcătos? Iar alte popoare mai culte nu cunosc deloc acest obicei rău; ba sunt popoare, a căror limbă nu are de loc cuvinte de înjurătură, cum sunt de pildă Nemții și Sașii, dintre cari unii — învățând dela noi acest lucru slab — sudue românește.

Și trebuie să te cuprindă mirarea, de unde provine acest rău și ce e cauza de s'a lățit așa tare? Căci celelalte păcate — deși nu se putea ierta și trebuiesc pedepsite, — totuși acelea încâtva se pot înțelege și explica, căci din ele omul poate avea ceva câștig sau vre-o plăcere. De pildă: unii păgubesc pe deaproapele, îi fură ceva ca să-și stâmpere foamea, ori ca să se îmbogățească, ori din alte cauze:

Alții trăesc în desfrânare, ca să-și stâmpere poftele trupului; altul minte ca să scape de vr'un necaz, de vre-o pedeapsă, și așa mai departe.

Dar ce folos are omul din sudalme și blăsteme? Nici un folos! Deci, ce-l îndeamnă pe om la sudalme? Nimic alta, de cât un învăț rău, pe care cei tineri și-l însușesc dela cei bătrâni: dela părinți, dela ceilalți căseni, dela slugi, dela vecini, dela oamenii cu care viețuiesc împreună. Aici bine se potrivește proverbul străin: „Cum cântă bătrânii, așa ciripesc cei tineri“. Această proastă datină a sudalmelor putem deci constata, că provine la noi hotărât din creșterea rea a tinerimii, a copiilor. Ea e lătită pe trupul neamului nostru, ca lepra, ca pecingenea pe trupul celui bolnav; e lătită ca buruiana cea rea care copleşte toate spicele și firele cele bune.

Și cu cât e mai răspândită, cu atât mai mare silință trebuie să ne dăm cu toții a o stârpi.

Dacă voim să scăpăm de acest păcat și să ne ridicăm și noi în șirul popoarelor culte, datorință slântă avem cu toții a face totul pentru stârpirea acestei boale de pe trupul neamului; pentru nimicirea acestei burueni din holda, din grădina românească ca nu cumva acest obicei spurcat — să înădușe în el gândurile, simțămintele și pornirile cele nobile și alese, care îl fac pe om coroana făpturilor pământene.

Și cum să facem ca să scăpăm de această lepră urâtă?

Iată cum! Plugarul cel bun, dacă vrea să aibă holda curată lipsită de neghină, din bună vreme treeră sămânța, o spală de toată necurățenia; ba unii merg atât de departe, că o alege chiar pe masă, fir de fir, delăturând toată neghina; apoi seamănă. Iar dacă din altă parte i-a suflat vântul din vecini neghina și i-a răsărit buruieni în holdă, la timp potrivit o plivește cu toată îngrijirea, ca astfel snopul să-i dea sămânța ca lamura aurului.

Intocmai și cu sudalmele, cu vorbele spurcate. Mai întâi noi cei crescuți, trebuie, să scoatem din numărul cuvintelor, pe care le folosim în graiul nostru zilnic, toate vorbele de sudalmă și blăstem, cum scoți neghina din grâu.

Cei crescuți, cei bătrâni, — dacă avem acest învăț rău al înjurăturilor — trebuie pe viitor să-i punem stavilă. N'avem decât să voim aceasta și vom putea scăpa de acest obicei urât, căci „tot învățul are și desvăt“.

Dacă în sufletul cel fraged al copiilor vom semăna numai sămânță curată, dacă pe toți ne vor auzi folosind numai vorbe frumoase și cuviincioase, atunci de bună seamă nu va avea de unde să răsară în sufletul lor buruiana veninoasă a sudalmelor, etc.

Iar întrucât dela vecini sau dela alți ar învăța așa ceva, dela început trebuie desvățați,

opriți, pedepsiți, ca să nu se încuibe în sufletul lor acest obicei păcătos.

Din capul locului trebuie să ne ferim de orice cuvânt necuviincios și necurat, măcar și mai ușor să fie, căci firea omului e slabă și dela un cuvânt mai ușor iute trece la altul mai aspru; și la urmă te dedai cu sudalmele cele mai groaznice.

Și să băgați bine de seamă, Iubiți creștini, că Mântuitorul nostru Iisus Christos a făgăduit a trage la dare de seamă chiar și pe aceia, cari folosesc în graiul lor vorbe mai puțin urâte, mai ușoare, dară totuși necuviincioase. Și anume prin cuvintele evanghelistului Mateiu (c. XII v. 36, 37) ne spune „că de toată vorba deșartă, care o vor grai oamenii vor da seamă în ziua judecării“:

De am vorbit deci ceva lucru nesocotit, vătămător, etc., în răs, din glumă, din nepăsare, din obicinuință rea, vom fi judecați prin dreptul judecător. Ce cugetați acum? Dacă și pentru cuvinte mai ușoare vom fi muștrați și pedepsiți, cu câtă asprime vom fi judecați și pedepsiți pentru înjurăturile cele urâte, sudalmele și blăstemurile adeseori murdare, care formează unul din cele mai grele păcate.

Deci Iubiți creștini, ascultați cu toții sfatul meu, Curățiți-vă sufletul vostru de simțământul mâniei, al amărăciunii, al răutății, de pripire, din care se nasc apoi vorbele de înjurătură, fiindcă cuvintele sunt numai haina celor ce ies din suflet; sau precum zice evang. Mateiu: „Iară cele ce ies din gură, ies din inimă, că din inimă ies gândurile cele rele“... (XV. 19) exprimate în vorbe de sudalmă, care spurcă pe om. Fiind la suflet curăți, vor fi curate și cuviincioase și vorbele folosite. Umați sfatul Sf. Apostol Pavel care ne zice: „Iar acumă lăpădați-vă de toate acestea: de mânie, de aprindere, de răutate, de sudalmă, de cuvintele de rușine din gurile voastre“. (Coloseni III, 8). Căci după zisa înțeleptului Solomon: „Cel ce-și grijește gura sa, își grijește sufletul; iară cine-i nesocotit la vorbă, își va câștiga sieși rele“. (Proverbe XII, 3).

Poporul Izraelitean cel vechiu, Iubiți Creștini, care nu era creștin ca noi, decât credea și el în un singur Dumnezeu, pe care-l numia Iehova, era atât de religios, atât de pătruns de dragostea către acest Dumnezeu, încât nu îndrăsnea nici a rosti numele Lui. Chiar legiuitorul lor Moise a dispus: „carele va numi numele Domnului, cu moarte să se omoare“. (III Moise XXIV, 14). Buzele lor le țineau așa de păcatoase și de spurcate, încât nu era iertat să treacă printre ele numele prea-bunului Dumnezeu, ca acesta să nu se profaneze și necinstească prin aceasta.

Iară noi, care ne numim creștini, să fim mai răi decât aceia, să pomenim numele Domnului nu numai când ne rugăm lui și când îl prea-mărim, ci să îl chiar înjurăm, să-l necinstim, să-l mânjim?, D'apoi mai suntem noi atunci vrednici a fi numiți creștini? Desigur că nu! Psalmistul David zice: „De ar ocări pe Dumnezeu vrăjmașii Lui, i-ar rabda pe dânșii“. (55, 12), căci aceia nu știu ce fac. Pe noi creștinii însă, pe care ne-a răscumpărat ducându-ne din întunec la lumina cea adevărată, nu ne poate ierta, căci chiar și o fiară sălbatecă o poți îmblânzi prin o facere de bine; deci numai omul să fie mai rău față de binefăcătorul său?

Iată, iubiților Creștini, pentruce noi, preoții bisericii — în frunte cu Mine, Patriarhul Ior și al vostru — dorind din inimă binele și înălțarea poporului, vă rugăm „să nu mai luați numele Domnului în deșert“, să stărpiți din sufletul vostru huruiana sudalmelor, înjurăturilor, blăstemurilor, pentru că nu aveți din ea nici un folos, ci din contră pierirea sufletului zace în ele.

Sfântul Ioan Gură-de-aur ne spune într-o cuvântare a sa: „Cel ce aruncă cu pietre spre cer nu numai nu vatămă, dar nici barem nu atinge vre-un corp cerese cu piatra sa; ci din contră acea piatră cade îndărăt pe capul celui ce o aruncă; așa nici sudalma nu ajunge la ființa din cer, contra căreia e îndreptată, ci hotărât cade în capul înjurătorului și pe acela îl sparge“. (Hom. 3 de nat. Domini).

Gândindu-mă la înjurături, sudalme și la toate vorbele slabe și spurcate, vă zicem deci și Noi la sfârșitul cuvântării, precum a zis odinioară psalmistul David poporului său! „Pune Doamne pază gurei mele și ușe de îngrădire împrejurul buzelor mele“. (Ps. 141, 3), căci „Cel ce-și grijește gura și limba, își scutește sufletul său de strâmtorări“. (Proverb XXI-23) totdeauna acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Al vostru, al tuturor, de bine voitor

MIRON, patriarh.

ODĂ

*Dedicată ilustrului protopop și senator,
Dr. George Popoviciu*

La jub. de 40 de ani, ce se sărbează în 14 Nov. 1927.

*Patruzeci de ani în luptă, ostaș al lui Christos,
Servit-ai cu credință, poporului și Crucii,
Primește acum darul — micul nost' prinos,
Sărbările aduse, în răsplata muncii.*

*Cu patruzeci de ani nainte de dorul neamului arzând
Chemându-Te Logojul în fruntea tractului,
Dela Tibisc la Tașe Te-ai dus, cunună împletind,
Frumoasa Ta comoară, Istoria Banatului.*

*Biserica și neamul prin cruce lămurite,
Al nost' credeu de pază, la suflet le-ai purtat,
Acele scumpe daruri, — în soare răsărite,
Din cari odrăslî neamul atât de minunat!*

*Prin cele multe valuri de lupte furtunoase,
Văzutu-te-am alături, cu multă bărbăție,
La rând cu cci dintâi, spre zorile frumoase,
In calea de 'ntâlnire cu mândra Românie.*

*Tot darul de bine, din cer la noi doboare,
Al nostru Dumnezeu să fie preamărit!
Iar Tu, iubit Părinte, în cinste și onoare,
Să ne trăcești cu bine și mulți ani fericit!*

Vasile Popoviciu Pătășanu.

Faguri artificiali

din ceară curată se află permanent în
depozit și se pot comanda la

**Fabrica eparhială de lumânări
de ceară din Caransebeș**

Comenzile se execută urgent.

ȘTIRI

Martți, la sărbătoarea sf-lor Arhangheli Mihail și Gavril, s'a serbat ziua numelui M. Sale Regelui nostru Mihaiu I. In biserica noastră s'a oficiat, îndată după Sf. Liturgie, slujbă pentru sănătatea M. Sale. Părintele protopresb. Andreiu Ghidiu a rostit o frumoasă cuvântare ocazională, insistând mai ales asupra sentimentului dinastic care este adânc înrădăcinat în noi românii de pretutindeni. „De aceea, la poporul nostru — a spus cuvântătorul — imnul național și imnul regal nicicând nu și-au disputat întâietatea!... Iar dacă cineva ar îndrăzni să-i atingă intimele sale simțeminte de alipire față de Tron, Românul i-ar răspunde ca un Arhimede: „nu-mi atinge cele ale mele!“

Un erou. Corpul I armată a hotărît să ridice tostului său comandant glorios, general Drăgălina un monument în pasul Surdu, la Păiuș, pe locul unde a căzut din fruntea trupelor sale. Statuia adusă în gara Pietroșani, s'a transportat la locul destinat. Inaugurarea se va face în curând.

Nu sunt corecți și lipsiți de păcate — așa cum susțin ei — bapțiștii. Despre aceasta se convinge omul care spicuește în revista lor „Farul mântuirii“, ce pleacă din strada Berzei și pribegeste pe aiurea. Așa într'un număr mai recent, redacția numitului „far“ se adresează restanțierilor la abonament, provocându-i să-și achite sumele restante. „... Căci sunt și frați cari nu și-au făcut datoria“... E de mirat că în exclusivismul lor, acești „creștini aleși“ recunosc pe față că au în ceata lor și „frați“ cari nu-și împlinesc datoria — ori atunci sunt mai rău decât rătăciți?!

Clasa IV s'a desființat pe ziua de 1 Noemvrie a. c. Pe aceeași zi s'au reînființat biletele de clasa III de ducere și înapoiere până la o distanță maximă de 60 Km. dela comunele rurale la cele urbane, valabile numai la trenurile de persoane.

Prețul acestor bilete va fi egal cu costul unui bilet de clasa III tren de persoane pe distanța ce parcurge dus și întors cu o reducere de 40%.

Militarii, copii și cei ce beneficiază de o reducere nu se mai bucură de o altă reducere asupra acestor bilete. Aceste bilete vor fi valabile și cu trenurile accelerate dacă posesorii lor vor lua dela cassa de bilete și un tichet întreg pe distanța respectivă atât la ducere, cât și la înapoiere.

Aceste bilete se eliberează în toate stațiunile cari sunt situate în comunele rurale pentru stațiunile situate în comunele urbane vecine până la distanța de 60 km. inclusiv.

Aceste bilete sunt valabile pentru întoarcere 24 ore socotite dela emiterea lor și sunt valabile numai la trenurile de persoane, pot fi valabile și la trenurile accelerate dacă posesorii lor plătesc la cassa stației atât la ducere, cât și la înapoiere costul unui tichet de tren accelerat.

Corpul Portăreilor, Tribunalul Caransebeș

Nr. 445 Port. 1927.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel pe lângă Tribunalul din Caransebeș, în baza art. 102 din legea LX. din 1881: și în baza art. 19. din legea XLI din 1908. prin aceasta public, că în urma decisului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 733/1927 efeptuindu-se execuțiunea la 28 Iulie 1927 în favorul următorului Iosif Deutsch reprez. prin avocatul Dr. Iacob Déri pentru suma de 2972 Lei — bani capital și acces. mobilele sechestrare și suprasechestrare cari s'au prețuit în 5400 Lei — bani și anume: Una masă de scris, un scaun pentru masă de scris, una masă rotundă, patru scaune negre acop. cu piele și un scaun lung acoperit, se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decisului Nr. 4878/1927 G. al Judecătoriei mixte din Caransebeș, pentru încasarea pretenziunii de 2428 Lei — bani capital, cu 10% interese din 1 Ianuarie 1927 și spesele de 1179 Lei 40 bani staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație **pe ziua de 15-lea Noemvrie 1927 la orele 3 p. m. în comuna Caransebeș la locuința următorului** și toți aceia cari au voe de a cumpăra, sunt invitați cu aceea observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108 din legea LX din 1881 se vor vinde celor cari vor oferi mai mult, pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețului de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sechestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației în baza art. 120 al legii LX din 1881: deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș, la 24 Octomvrie 1927.

Portărel: **M. Guran.**

Judecătoria ocolului Caransebeș, secția cf.

No. 2866/1927 cf.

Extract din publicațiune de licitație.

În cererea de executare făcută de urmăritoarea Banca Poporală s. p. a. din Caransebeș repr. prin Dr. Antoniu Marchescu, adv. în Caransebeș, contra urmăritoarea Maria Lorinti Kopp n. Weber din Caransebeșul Nou, judecătoria a ordonat licitațiunea execuțională în ce privește imobilele situate în comuna Caransebeș, circ. judecătoriei mixte Caransebeș, cuprinse în cf. a comunei Caransebeș, No. coalei cf. 783, No. de ord. A I 1—2 No. top. 623 Grădină în intravilan 244 stp. și No. top. 624 Casa No. 544, cu intravilan de 55 stp. cu prețului de strigare 150.000 Lei, No. top. 3667/1 arătură în

Racovița de 1 jugh. 268 stp. cu prețul de strigare de 300.000 Lei, pentru încasarea creanței de 100.000 Lei, capital și accesorii.

Licitațiunea se va ține **în ziua de 27 luna Ianuarie anul 1928 ora 9 în localul oficial al Cf. ușa No. 14.**

Imobilul ce va fi licitat nu poate fi vândut pe un preț mai mic decât jumătate din prețul de strigare.

Cei cari doresc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc 10% din prețul de strigare drept garanție, în numerar sau în efecte de cauție socotite după cursul fixat în § 42 legea LX 1881, sau să predea aceluiaș delegat chitanța constatând depunerea judecătorește, prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație. (§ 147, 150, 170, legea LX. 1881, § 21 legea LX 1908).

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat decât cel de strigare este dator să întrească imediat garanția fixată conform procentului prețului de strigare, la aceeași parte procentuală a prețului ce a oferit, § 25 XLI 1908).

Data în Caransebeș la 26 luna Septemvrie anul 1927.

(ss) **N. Postelnicu** jud.-șef.

p. conf. (ss) **Dannenbaum** dir. cf.

No. 3057/1927 cf.

Extract din publicațiune de licitație.

În cererea de executare făcută de urmăritoarea Banca Poporală contra urmăritului Alexandru Iritz Judecătoria a ordonat licitațiunea execuțională în ce privește imobilele situate în comuna Caransebeș, circ. Judecătoria Mixte Caransebeș, cuprinse în cf. a comunei Caransebeș, Nrul coalei cf. 1023, No. de ordine. A No. top. 296 Casa No. 467 cu intravilan de 59 stp. și No. top. 297 Casa cu intravilan de 111 stp. cu prețul de strigare de lei 400.000, pentru încasarea creanței de 550.000 capital și accesorii.

Licitațiunea se va ține **în ziua de 26 luna Ianuarie anul 1928 ora 9 în localul oficial al Cf. ușa Nr. 14.**

Imobilul ce va fi licitat nu poate fi vândut pe un preț mai mic de cât jumătate din prețul de strigare.

Cei cari doresc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc 10% din prețul de strigare drept garanție, în numerar sau în efecte de cauție socotite pe cursul fixat în § 42 legea LX. 1881, sau să predea aceluiaș delegat chitanța constatând depunerea judecătorește, prealabilă a garanției, și să semneze condițiunile de licitație, (§ 147, 150, 170, legea LX. 1881, § 21 legea XL. 1908).

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat decât cel de strigare este dator să întrească imediat garanția fixată conform procentului prețului de strigare la același parte procentuală a prețului ce a oferit, (§ 25, XLI. 1908).

Data în Caransebeș la 8 luna Octomvrie anul 1927.

(ss) **N. Postelnicu** jude-șef.

p. conf. (ss) **Dannenbaum** aj. dir. cf.

No. 917/1927 cf.

Extract din publicațiune de licitație.

La cererea de executare făcută de urmăriroarea Banca Poporală Caransebeș, contra urmăritei Herina Martinides din Rusca Judecătoria a ordonat licitațiunea execuțională, în ce privește imobilele situate în comuna Rusca, circumscripția judecătoriai ocolului Teregova cuprinse în cf. a comunei Rusca Nr. coalei 1089, intravilan sub No. 71 de 700 stp. în prețul de strigare 20.000 Lei apoi din cf. No. 1970 parcela Isvoru Sest 1 Jugh. 800 stj. grădină în preț de strigare 10.000 Lei.

Gurișoara 69 stj. grădină	" " " "	500 "
" 726 " " " "	" " " "	4.000 "
Tilva Sest 578 stj. grădină în preț de strigare		3.000 "
Gurișoara 600 stj. grădină în preț de strigare		3.000 "
No. top. 221 Gurișoara 1300 stj. grădină în preț de strigare		6.000 "
No. top. 83 Tilva Șuti 75 stj. grădină în preț de strigare		500 "

pentru încasarea creanței de 63.000 Lei capital și accesorii.

Licitația se va ține **în ziua de de 27 luna Ianuarie anul 1928 ora 9 la casa comunală a comunei Rusca.**

Imobilele ce vor fi licitate nu pot fi vândute pe un preț mai mult de cât jumătate din prețul de strigare.

Cei ce doresc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc 10% din prețul de strigare drept garanție, în numerar sau în efecte de cauție socotite pe cursul fixat în § 42 legea LX. 1881, sau să predea aceluiași delegat chitanța constatând depunerea judecătorește, prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație. (§ 147, 150, 170, legea LX. 1881: § 21 legea LX. 1908).

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat decât cel de strigare este dator să întrească imediat garanția fixată conform procentului prețului de strigare la aceeași parte procentuală a prețului ce a oferit, § 25 XLI. 1908.

Data în Teregova la 12 luna Sept. anul 1927.

(ss) Indescifrabil judecător.

Pentru autenticitate ss. Indescifrabil cond. de cf.